

ven Uting at sende en saadan Lov ud — jeg forudsætter den faar kongelig Sanktion — hvis Strafftræden er aldeles afhængig af en Lov, der kan komme ud om 10 Aar og maasse aldrig kommer ud i vor Levetid. Det er i og for sig en Uting, og jeg gab vidst, hvorledes man i mange Tilfælde vil stille sig lige over for en saadan Lov. Jeg vil i saa Henseende henvende mig til den ærede 6te Landssthingsmand for 1ste Kreds og spørge ham, hvorledes han som Profesør ved Universitetet vil stille sig lige over for et Lovarbejde, et stort Værk, der maasse vil træde i Kraft om 10 Aar og maasse aldrig. Skulle de Studerende ved Universitetet lære det eller ikke? Der bliver en saadan Usikkerhed i mange Forhold ved at have saadanne Lovarbejder liggende til engang i Fremtiden, at jeg ikke tror, det gaar an at lade det komme ud i denne Skikkelse. Enten maa man gaa den Vej at vedtage Lovforslaget med en Bestemmelse om, at det skal træde i Kraft til en bestemt Tid, eller ogsaa maa man forfaste det, men at vedtage det med den nuværende Bestemmelse i § 93 anser jeg for at være aldeles forkasteligt.

Scholer: Dette Lovforslag om Skiftegebyrer har man ventet paa saa længe, og det er blevet imødeeset med en saadan Længsel af Befolkningen, at jeg er overbevist om, at det ikke kan skydes længe ud. Naar det ærede Medlem mener, at det maasse vil lade vente paa sig i 10 Aar, og at det maasse aldrig kommer ud, saa har det ærede Medlem en stærkere Tro i saa Henseende end jeg. Jeg har ikke den Tro, at denne Lov vil lade vente ret længe paa sig, ja, jeg er fuldstændig overbevist om, at den snart vil komme ud. Den ærede Minister vil ganske vist stadigt have for Øie at faae en Revision af hele vor Skiftelovgivning foretaget.

Justitsministeren: Naar det ærede Medlem gjentagende er kommen tilbage til, at Loven om Skiftegebyrerne ventes af Befolkningen med stor Længsel, vil jeg tillade mig at minde om, hvad det ærede Medlem i Dvrigt selv udtalte, at, hvad der kan gøres af Regjeringen i denne Retning, allerede er gjort. Det Løfte, der er givet af mig baade her og i det andet Thing, er blevet indfriet ikke af mig, men af min Kollega Finansministeren, hvis Sag det var at forelægge et Lovforslag om Forandring i Skiftegebyrerne. Naar Sagen ikke nu bringes til Ende, maa jeg fralægge Regjeringen alt Ansvar derfor; naar Sagen ikke bringes til Ende, er det, hvad jeg allerede har tilladt mig at hentyde til, for en væsentlig Del begrundet i, at den ikke er fremmet videre i det andet Thing, end fket er. Naar det ærede Medlem imidlertid begyndte med at sige, at han ikke fandt det heldigt, at Justitsministeren havde ftillet disse Ændringsforslag, maa jeg til-

staa, at det egentlig ikke var mig klart, hvad det ærede Medlem i den Henseende nærmest havde for Øie. Det forekommer mig at være aldeles uimodsigeligt, at den Omstændighed, at Lovforslaget maatte blive vedtaget med de af mig foreslaaede Ændringer, aldeles ikke vil kunne faae nogen Indflydelse hverken i den ene eller i den anden Retning med Hensyn til Fremme af en Lov om Skiftegebyrerne. En saadan Lov som den sidstnævnte rykkes ikke et Haneffed nærmere, hvad enten man vedtager det her forelagte Lovarbejde i den ene eller i den anden Form. I Forbindelse hermed maa jeg ogsaa udtale, at dette foreliggende Lovarbejde i Virkeligheden heller ikke kommer sin Virksomhed, sin Træden i Kraft, nærmere, naar man vilde følge det ærede Medlem. Lader man Lovforslaget blive uforandret, hvad den sidste Bestemmelse angaar, vil Følgen deraf jo blive den, at vi ikke faae denne Reform af vor Skiftelovgivning, af Loven angaaende Døds- og Fællesbo, som Alle dog ere enige om at erkende vil være nyttig og hensigtsmæssig. Vi faae den ikke til at træde i Live, fordi der stilles en Betingelse op for dens Krafttræden, som ikke er fyldestgjort, ikke kan ventes fyldestgjort for det Første, hvis Fyldestgjørelse maa ligge hen til en ubestemt Fremtid. Vedtager man de Ændringer, jeg har tilladt mig at foreslaa, er det muligt, at Folkethinget vil negte at gaa ind paa den Reform, der herved bydes. Det ærede Medlem har udtalt den Tro, at Folkethinget vilde handle saaledes. Jeg vil paa ingen Maade slippe den Forhaabning, den Forventning, den fikske Tro, at Folkethinget dog vil stille sig noget anderledes. Jeg støtter denne min Forventning derpaa, at jeg vel kan forstaa, at Folkethinget har villet knytte disse to Reformers uadskillelig til hinanden, saa længe der var Mulighed for, Udfigt til, at ogsaa Skiftegebyrloven kunde blive fremmet; men jeg tilstaa, at jeg har megen Banskkelighed ved at fatte, hvad der skulde bevæge det til at negte at modtage den ene Reform, fordi det ikke kan faae den anden, hvad der skulde bevæge det til at holde fast paa den uadskillelige Forbindelse mellem de to Love, naar det maa anses for saa at sige givet, at den anden Lov ikke kommer ud, og at den uadskillelige Forbindelse vilde føre til, at man heller ikke kom til at nyde Gødt af den anden Lov. Derfor kan jeg ikke tro, at det ærede Medlem har Ret i sin Formening om, hvorledes det andet Thing vil stille sig; men i hvert Fald forekommer det mig, at det maa blive det andet Things Sag at gjøre i den Henseende, hvad det kan forsvare. Jeg tror, at Regjeringen har gjort, hvad Regjeringen kan forsvare. Jeg opfordrer det høie Landssting til ogsaa nu for sit Vedkommende at afgjøre Sagen paa den Maade, som det anser for at være rigtig og forsvarelig. Vil det andet Thing tage det Ansvar paa sig at gjøre en nyttig Reform umulig ved at knytte den til en